

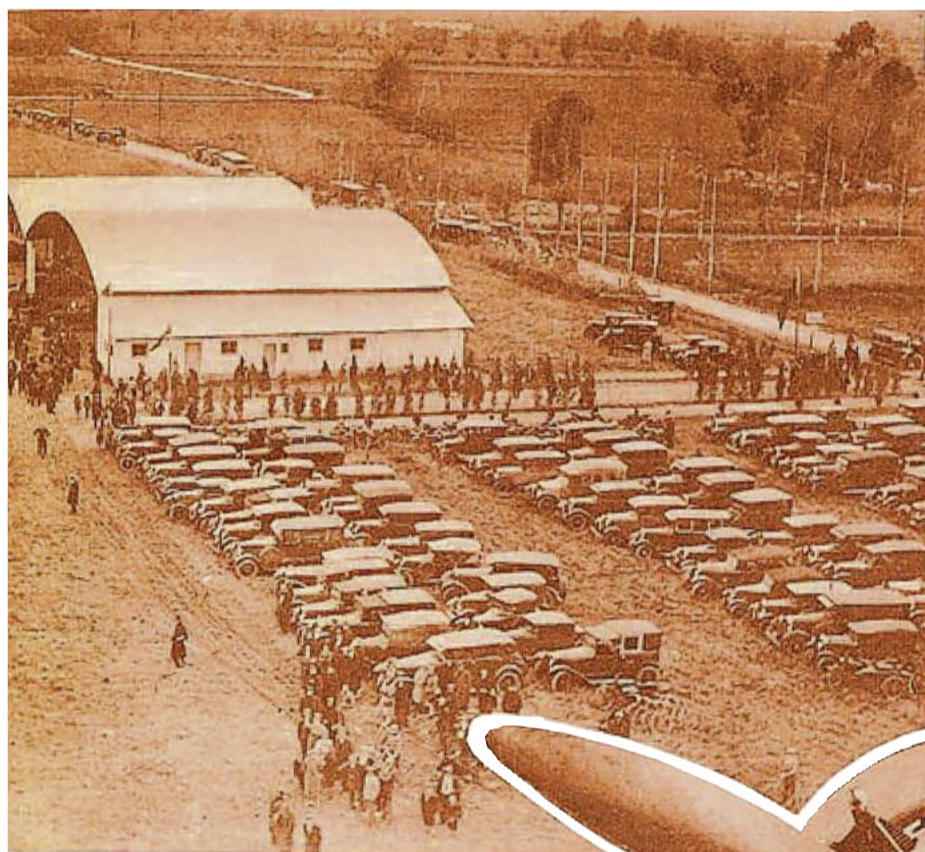
REVISTA ▶

2016-17
JOSEP
MARIA
ANY PLANES

Josep Maria

Modernitat formal i de contingut. El següent article de Josep Maria Planes (1907-1936) uneix la fixació per les noves tendències del periodista tant en el tema escollit, l'aviació, com en la forma: un fotoreportatge a la revista *Imatges* del qual hem conservat algunes de les fotografies originals, obra del manresà Josep Gaspar (1892-1970). Tria de **Pep Corral Vilella**

El llegat DIUMENGES D'AVIACIÓ

IMATGES, 18-6-1930

Mentres el cotxe ens transporta per l'infame carretera del Prat, camí de l'Aeròdrom Canudes, l'amic Gaspar i un servidor tenim motiu de lliurar-nos a amargues reflexions. Encara que tots els enemics de l'Atracció de Forasters s'haguessin posat d'acord per realitzar una performança genial, no els hauria estat possible un projecte més diabòlic que l'escandalosa ruta que cal seguir per anar dels aeròdroms del Prat a Barcelona.

Un petit exemple bastarà: de la Plaça de Catalunya als aeròdroms del Prat hi ha dotze quilòmetres. Doncs bé: amb el temps que un cotxe ha de menester per anar del centre de Barcelona al Prat, un avió se'n va tranquilment des del Prat a Perpinyà.

Els «bateigs de l'aire»

En aquest assolellat matí de diumenge l'Aeròdrom Canudes presenta un aspecte brillantíssim. Una gran gentada i, retallant-se sobre el cel puríssim, sis o set avions que van i vénen, aterren, tornen a aixecar-se... Què passa? És l'espectacle dels diumenges a l'Aeròdrom Canudes. Tots els avions de la casa estan aquest dia a la disposició dels ciutadans que vulguin donar un tomb.

—La qüestió—explica En Canudes— és demostrar a la gent que enfilat-se en un avió

no exigeix cap disposició heroica.

—I ho aconseguíu?

—Em sembla que sí.

L'any passar sol vàrem fer més de tres mil bateigs de l'aire, o sigui més de tres mil persones que van volar per primera vegada. Aquest any ja en portem més de mil...

Un detall curiós. Entre el públic que espera el seu torn per volar, abunden, per no dir que en són majoria, les noies.

Un apostolat

Tota la vida, totes les il·lusions i activitats d'En Canudes estan centrades en aquesta obra magnífica de propaganda per l'aviació. És amb una fe i una voluntat d'apòstol que En Canudes ha esmerçat tot el seu treball i els seus diners per crear a Catalunya un estat d'opinió i una organització d'aviació civil.

—Després d'una pila d'anys de predicar en el desert —ens diu— em fa l'efecte que avui dia tot això comença a convertir-se en una esperançadora realitat. Tenim molts amics i associats. Anem a crear aeròdroms a Tarragona, Lleida, Girona i Figueres. Comptem amb una escola d'aviació ben notable d'on surten cada any una sèrie de pilots preparadíssims. L'Ajuntament i la Diputació comencen a interessar-se per la

nostra obra i han promès ajudar-nos.

L'escola d'aviació

L'escola d'aviació d'En Canudes és dirigida per ell mateix i pels pilots Carreres i Xuclà.

—Actualment comptem amb vint-i-dos alumnes. Nosaltres els deixem preparats per a rebre el títol oficial de pilot de l'Aéreo Club.

—Però un cop en possessió del títol, ¿quin rendiment pràctic en treuen?

—La majoria el fan servir per ocupar una bona plaça en l'aviació militar. Però, en general, el seu entusiasme per l'aviació és purament esportiu, desinteressat. En el nostre país no existeix encara cap organització comercial que permeti treure un rendiment pràctic del títol de pilot. La nostra feina consisteix a fer que un dia sigui possible crear aquesta organització. (...)

—S'ha dit que la vostra escola és l'escola de la prudència.

—És veritat. I me n'orgulleixo.

En tot el temps que actuem no hem tingut de lamentar el més petit accident. Amb els meus companys, procurem i aconseguim inculcar als alumnes que el volar no és una qüestió de valentia,

sinó de seny i coneixements. Aquí no en volem de valents. Volem gent que sàpiguen el que es fan, i prou. Amb aquesta divisa, hem creat sense proposar-nos-ho, un estil, una escola particular d'aviació catalana.

Un tomb...

La fe, la voluntat, l'entusiasme d'En Canudes s'han encomanat a tots els que el volten i avui en dia es pot ben dir que l'activitat de tot aquest estol d'enamorats de l'aviació està basada en el sacrifici. Aquí veiem, per exemple, un xicot simpatiquíssim, comerciant i pare de família, que s'ha vestit amb una granota i actua de *controleur* dels passatgers que pugen als avions.

—El bitllet de vostè, senyoreta?

Perfectament. Aquest xicot fa aquesta feina més aviat desagradable de franc. Es considera molt ben pagat pel sol fet d'ajudar d'una manera o d'altra a l'obra d'En Canudes. I això, no és pas un caprici d'un dia, sinó una tasca contínua de setmanes i mesos... Com més feina té, més content està.

Dintre aquest estil, tots els companys participen del seu generós entusiasme. No podia pas ésser d'altra manera.

Ara En Canudes ens diu:

—Voleu venir a donar un tomb?

Deu minuts després estem a quatre cents metres sobre l'Exposició i a la dreta s'estén un plànol enorme de Barcelona, un plànol de tamany natural.

